

SCRISOARE CIRCULARĂ - martie 1984

Vă salut din inimă pe toți în Numele Domnului. Pentru introducere voi citi textul din Luca 11:33-36, unde Domnul a spus: „*Nimeni n-aprinde o lumină, ca s-o pună într-un loc ascuns sau sub baniță; ci o pune într-un sfeșnic, pentru ca cei ce intră, să vadă lumina.*” Dumnezeu a așezat lumina de la începutul lucrării Sale de creație. El a spus: „*Să fie lumină!*”, și a fost lumină. Atâta timp cât pretutindeni exista întunericul, pământul era pustiu și gol. De îndată ce a venit lumina, a venit la existență și viața, căci lumina și viața aparțin împreună.

Chiar la începutul lucrării de mântuire a apărut lumina și viața. Ioan 1:4: „*În El era viața, și viața era lumina oamenilor.*” Din El, care a fost Cuvântul și care a chemat totul la existență, vine viața, fiindcă El însuși este viața dumnezeiască. Viața lui Dumnezeu s-a descoperit pe pământ în Fiul Omului și prin aceasta s-a descoperit Lumina oamenilor. „*Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume.*” Isus Hristos este Lumina adevărată. Numai acolo unde este El, poate ieși la suprafață noua lumină duhovnicească. Toți care Îl primesc nu sunt născuți din voia vreunui om, ci din Dumnezeu. Abia atunci când aceasta se întâmplă în viața unui om, viața dumnezeiască iasă la suprafață și devine lumină pentru ceilalți oameni.

„*Căci așa ne-a poruncit Domnul: „Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.”*” (Fapt.13:47). Fiecare cititor al Bibliei poate remarca că Isaia a vorbit la singular referindu-se la Domnul și Mântuitorul nostru: „*De aceea, te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.*” (Isaia 49:6b). Pavel a recunoscut de asemenea că această făgăduință a trebuit să se înlăptuiască prin Biserică.

El a avut trupul Domnului înaintea ochilor când a spus: „*Căci așa ne-a poruncit Domnul...*” Cu aceasta el s-a inclus pe el și Biserica în misiunea mondială pe care o avea. Aici este vorba despre slujba și continuarea lucrării pe care a început-o Dumnezeu prin Hristos. În predica de pe munte, Domnul a spus: „*Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte, nu poate să rămână ascunsă.*” (Matei 5:14). „*Hristos în noi, nădejdea slavei*” este lumina lui Dumnezeu care strălucește. Dacă Răscumpărătorul este în cei răscumpărați, trebuie ca viața Lui să strălucească din ei ca o lumină dumnezeiască. Așa cum Dumnezeu a lucrat în Hristos, așa lucrează Hristos în Biserică. Ea este alcătuită din fiii ai oamenilor care au devenit copii ai lui Dumnezeu. Biserica este o zidire dumnezeiască și prin aceasta, este locul unde se descoperă puterea lui Dumnezeu pe pământ.

De la începutul Noului Testament, împlinirile cuvântului profetic erau lumina care strălucea. Proorocii au văzut dinainte desfășurarea planului de mântuire. Din timpul lui Ioan Botezătorul până în prezent, Împărăția Cerurilor se ia cu năvală. El a predicat pentru acel timp Cuvântul făgăduit și L-a prezentat pe Mesia. În același timp, prin el se îplinea Cuvântul profetic. Isus Hristos, Domnul nostru, a predicat Împărăția lui Dumnezeu și în același timp se îplineau prin El profețiile biblice. Exact la fel este și cu Biserica Sa: ea predică Împărăția lui Dumnezeu și totuși este o parte solidă a acestei Împărății, împlinindu-se prin ea profețiile biblice.

Atât Ioan Botezătorul, cât și Domnul nostru, și-au arătat slujba lor conform Cuvântului scris. Ioan s-a referit la Cuvântul din Isaia 40 și a spus: „*Eu*”, a zis el, „*sunt glasul celui ce strigă în pustie...*” (Ioan 1:23). Domnul nostru a răspuns ucenicilor lui Ioan cu Isaia 35, unde stătea scris în acel loc despre El: „*Orbii își capătă vederea, schiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții învie, și săracilor li se propovăduiește Evanghelia.*” (Matei 11:5). Petru a fost folosit cel dintâi, după înălțarea Domnului Isus la cer, ca să rânduiească biblic lucrurile care s-au întâmplat (Fapte 1:16). Și Pavel a știut, așa cum noi deja am văzut, că slujba sa era în legătură cu Cuvântul profetic. El a inclus toată propovăduirea sa în această slujbă, el era apostolul căruia Dumnezeu i-a dat descoperirea asupra Bisericii și multiplelor ei însărcinări. Prin slujba profetică din timpul nostru trebuie arătat Bisericii ce planuri are Dumnezeu cu ea și prin ea. Petru a scris în 2 Petru 1:19: „*Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre.*”

Domnul a spus: „*Ochiul este lumina trupului tău. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău este plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, trupul tău este plin de întuneric.*” (Luca 11:34). Pe plan natural, aceasta ne este foarte clar. Un om care nu vede aceasta, umblă în întuneric. La fel se întâmplă și pe tărâmul spiritual. Înainte, proorocii erau numiți „văzători”. Dumnezeu le arăta vedenii, ei au fost inspirați și vorbeau ceea ce Dumnezeu a vrut să le spună. Da, este scris: „*Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci.*” (Amos 3:7). De câte ori ne-a fost spus că Dumnezeu a dorit să trimită un prooroc înainte de a veni ziua cea mare și înfricoșată și prin slujba acelui prooroc să întoarcă inima copiilor spre vestirea originală a părinților noștri apostoli. Marii evangheliști, teologii și învățătorii Bibliei n-au recunoscut, din păcate, nici pe omul trimis de Dumnezeu și nici mesajul pe care l-a adus el. Ei pășesc în întuneric și se orientează în continuare după dogmele și răstălmăcirile care au avut loc după perioada apostolilor, în loc să țină la cuvântul profetic testamentar și original.

Într-o adunare, în care nu este vestit Cuvântul lui Dumnezeu original, nu poate străluci adevărata lumină. „*Când nu este nici o descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu...*” (Proverbe 29:18). Acolo nu mai folosește nici o predică despre lumină și viață, biserica rămâne în întuneric și este moartă. Toate străduințele pentru

evangelizarea lumii sunt fără nici un rost dacă se trece pe lângă ceea ce spune Dumnezeu astăzi. Trupul Domnului are nevoie de ochi ascuțiți ca de vultur, o privire profetică clară în acest timp atât de înșelător. Conducătorii spirituali au avut o răspundere foarte mare. Proorocii Vechiului Testament, Ioan Botezătorul, Domnul nostru care este lumina lumii, apostolii și toți adevărații bărbați ai lui Dumnezeu, au trebuit să se despartă de „capii” religioși ai aceluiași timp.

Necazul constă astăzi, ca și atunci, că ei toți au o cunoștință mare, dar în cea ce privește cuvântul profetic sunt orbi. Atunci când Domnul i-a avertizat pe oameni, i-a numit cu o durere adâncă pe învățătorii scripturilor ca „orbi care conduc pe alți orbi”. El a văzut că toți vor cădea în groapă. Ei erau siguri de sine că totul este în ordine cu ei în privința învățării. „Unii din fariseii care erau lângă el, când au auzit aceste vorbe, l-au zis: „Doar n-om fi și noi orbi!” „Dacă ați fi orbi”, le-a răspuns Isus, „n-ați avea păcat; dar acum ziceți: „Vedem.” Tocmai de aceea, păcatul vostru rămâne.” (Ioan 9:40-41).

Ferice de acela, care a înțeles ce înseamnă cuvintele Domnului: „Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină”. Ce se întâmplă dacă biserica din ziua de astăzi este oarbă duhovnicește și are doar o formă de evlavie? Ea se laudă că are totul, dar în realitate în mijlocul ei rodește doar ceea ce face ea însăși. Domnul a zis despre ultima biserică: „Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic”, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol...” (Apocalipsa 3:17).

În predica de pe munte, Domnul s-a adresat săracilor în duhul și le-a făgăduit Împărăția cerurilor. El a mai spus: „Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca cei ce nu văd, să vadă, și cei ce văd, să ajungă orbi.” (Ioan 9:39). Atât timp cât Saul a stat la picioarele lui Gamaliel și a fost învățat doar teologie, nu a putut înțelege ce s-a întâmplat cu Hristos în timpul acela. Abia atunci când Domnul S-a întâlnit cu El, i-au fost deschise ochii și el a devenit un vas ales.

Domnul i-a vorbit: „Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul Neamurilor, la care te trimit, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți.” (Fapte 26:17).

Aici nu este scris: „Eu Isus, le voi deschide ochii”, ci: „...la care te trimit, ca să le deschizi ochii.” Printr-o propovăduire apostolică adevărată la care se referă cuvântul profetic, ochii duhovnicești ai ascultătorilor se deschid. Acesta este gândul și scopul poruncii misionare pe care a primit-o Biserica. Dar până a se întâmpla aceasta, să propovăduiască tot planul lui Dumnezeu, ea trebuie să fie umplută și luminată de Cuvânt și acesta să pătrundă în ea. Aici este valabilă următoarea cerință: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine...” (Isaia 60:1).

O privire cu 25 de ani în urmă

„Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: „Întărește-te și îmbărbătează-te? Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face.” (Iosua 1:9).

Acest text biblic îl pot vedea că s-a împlinit în ultimii 25 de ani, de când am cunoscut cât de importante sunt predicile fratelui Branham care ne aduc într-o poziție corectă. Domnul ne-a dat în toate binecuvântare, în tot ce am întreprins. Prima noastră slujbă divină a avut loc într-o casă, în mijlocul unei familii, familia Borg. Acolo am început să traduc fraților predicile fratelui Branham, pe la mijlocul anului 1959.

Nu după mult timp, nu a mai fost loc în casă și noi am închiriat un spațiu (ca o pivniță) pe strada cu biserica luterană, unde puteau să ia parte 70 de persoane. Acolo ne-am adunat din aprilie 1960. Când această încăpere a devenit prea mică, ne-am mutat în alta, în aprilie 1963, pe strada Hubertus, care avea 120 de locuri.

În anul 1969 și această clădire era prea mică. Am închiriat o altă clădire pe strada Fasanen, care avea 280 de locuri. Când nici această clădire nu ne-a fost suficient de mare, atunci am stat în fața unei decizii dacă să construim o capelă a noastră sau nu. Eu cred că Dumnezeu ne-a condus ca noi să găsim locul potrivit pentru zidirea acestei capele. Această clădire este ca o piatră kilometrică în lucrarea Domnului. Această clădire a putut fi ridicată prin munca noastră proprie. Sala oferă 500 de locuri, iar sus 150 locuri. De Paști, în anul 1974, a avut loc inaugurarea, când au venit mulți frați și multe surori de aproape și de departe. În 10 ani care deja au trecut, am fost binecuvântați de multe ori – așa cum mereu remarcam și vizitatorii.

Cum vedem noi astăzi, și s-a dovedit foarte practic, am făcut sub întreaga clădire o pivniță care este pentru sala de mese și unde intră aproximativ 330 de persoane; la fel, este și un loc unde se pregătește mâncarea.

În iulie 1976, când mă aflam în apropierea intrării la subsolul clădirii, când era pe înserate, am auzit deodată și clar următoarele cuvinte: „Du-te pe parcela vecinului tău și sfințește-o pentru Mine, căci voi trimite oameni din multe țări ca să fie binecuvântați în acest loc.” Am rămas țintuit locului. Apoi m-am întors și am pătruns prin poarta centrului de misiune spre locul neconstruit al vecinului. Eu m-am așezat în genunchi și am închinat acel loc Domnului.

Apoi, în luna următoare, l-am anunțat pe proprietar prin telefon de dorința mea. Acesta era cunoscut în întreaga împrejurime ca un om de afaceri, iar el mi-a arătat planul cu ceea ce vrea să construiască în acel loc. El a încheiat cu următoarele cuvinte: „Îmi pare rău, dar noi avem nevoie de toată suprafața.” Eu i-am zis: „Gândiți-vă că Dumnezeu a pus mâna pe acest pământ.” Dar pentru el acest lucru era ca și rezolvat. Eu nu am mai intervenit, căci

am știut că voia Domnului se va împlini. Exact cu trei săptămâni mai târziu, pe 9 august, el a sunat scurt la telefon înainte de ora 8 dimineața. Același domn mi-a făcut cunoscut următorul lucru: „Domnule Frank, eu nu am nici o explicație pentru aceasta, dar eu trebuie să vă îndeplinesc dorința dumneavoastră și să vă vând pământul.” Chiar a doua zi noi am mers la notar. Dumnezeu poate mereu să înmoaie inima. La cumpărarea terenului eu nu am înțeles că acesta se vinde doar pentru a fi folosit în scopuri de producție. Când am vorbit cu șeful de construcții, el mi-a spus foarte clar că noi nu putem construi pe acel teren ceea ce avem în plan. „În afară de aceasta”, a spus el, „fiecare cumpărător ar fi trebuit să se informeze asupra tuturor aspectelor, înainte să cumpere ceva de felul acesta”. Și a mai adăugat: „Eu am mai cunoscut un pastor într-o închisoare rusească. Pentru mine, fiecare pastor este un golan.” Enervat, el mi-a relatat trăirile și decepțiile sale. În încheiere el a spus: „Pentru biserică nu mi-a mai rămas nimic.” Ca din pușcă, eu i-am spus: „De asemenea, nici mie.” El s-a uitat la mine și a tăcut. Eu am putut să-i dau mărturia mea. În cele din urmă, am rămas prieteni și toate piedicile au fost înlăturate.

Când prima clădire era gata zidită și netencuită, a venit fratele Schmidt acolo și mi-a spus în trecere: „Această clădire ajunge doar pentru jumătate din vizitatori!”. El s-a dus în drumul lui, eu de asemenea, dar ceea ce a spus el, m-a pus pe gânduri. Câteva zile mai târziu, eu am spus Domnului în rugăciune: „Doamne, dacă Tu voiești ca să construiesc două clădiri în loc de una, dă-mi Te rog această certitudine.” Eu am luat Biblia, am deschis-o și ochii mei au căzut pe următorul verset: „*Ei au izbutit în tot ce au construit...*”

Ca în zilele lui Moise, Domnul a pus în mijlocul nostru oameni cu pricepere pentru fiecare muncă care era necesară. Așa s-au putut construi cele două clădiri, într-o măsură mare, din resurse proprii. Noi avem acum posibilitatea să găzduim circa 200 de persoane. Toți vizitatorii știu să aprecieze aceasta.

În același timp, noi am putut să adăpostim în aceste clădiri tot ce este necesar pentru lucrarea de misiune: încăperi pentru tipografie, birou, depozit...

Domnul s-a îngrijit de toate peste așteptările noastre. Nici o singură dată, noi nu a trebuit să luăm bani împrumut. Pe baza deosebitei călăuziri a Domnului eu sunt convins de aceasta, că am umblat în voia Sa și că aceasta este lucrarea Lui, pentru care El, trebuie să poarte de grijă.

Indicații deosebite

„Dar, mulțumită ajutorului lui Dumnezeu, am rămas în viață până în ziua aceasta; și am mărturisit înaintea celor mici și celor mari...” (Fapte 26:22).

Cu adâncă mulțumire, eu mă gândesc la toate călăuzirile minunate și indicațiile deosebite ale Domnului în decursul anilor trecuți. Cine nu poate crede aceste trăiri, eu nu sunt supărat pe el. Și eu la fel poate așa fi procedat dacă mi-ar fi fost relatate lucruri de felul acesta. În afară de fratele Branham, n-am crezut pe nimeni care a susținut că Domnul i-ar fi vorbit lui. Dar trăirile deosebite pe care le-am avut, nu poate nimeni să mi le ia. Au fost de fiecare dată așa de puternice și de serioase, că nu mi-a mai rămas nici un loc în minte pentru gânduri proprii. Pentru unii din voi sunt cunoscute, pentru alții sunt lucruri noi.

Aceasta a fost în 2 aprilie 1962 înainte de a se crăpa de ziua, când Domnul mi-a vorbit cu o voce puternică și auzibilă, nu este nevoie ca aici să intru în fiecare amănunt. Sigur ați auzit deja despre mărturia mea sau ați citit undeva. Pe mine mă copleșește de fiecare dată când aud vocea Domnului, dar această trăire a fost pentru mine de o importanță deosebită și unică în felul ei. Eu m-am aflat în afara trupului și am văzut corpul meu cum stătea acolo. S-a întâmplat ca și cum Domnul ar fi vorbit cu întreaga Sa autoritate din veșnicie în timp. Eu mă gândeam că lumea va rămâne pe loc la acest cuvânt puternic.

În mod deosebit am fost mulțumitor Lui pentru avertizarea pe care Domnul mi-a dat-o într-o dimineață, în jurul orei 10. Vocea Sa a venit de la jumătatea părții drepte în sus și mi-a spus: „Anulează călătoria spre India!”. Eu am părăsit camera, m-am suit în mașină, am mers puțin și m-am rugat. Călătoria trebuia să înceapă în câteva zile, adunările erau pregătite, toate sălile erau închiriate. Eu m-am gândit că frații ar fi fost prea adânc întristați și dezamăgiți dacă nu m-aș ține de cuvânt. Toate acestea le-am spus Domnului. Dar cu puțin timp înainte de ora 12 când deja m-am întors, aceeași voce a răsunat din nou, dar de data aceasta mai tare și mai apăsător: „Anulează călătoria spre India!”. În acea clipă am știut ce am de făcut. Eu le-am trimis fraților o telegramă, deoarece scrisoarea nu ajungea la timp și am informat și agenția.

Când am ascultat știrile în ziua când trebuia să plec, am aflat că avionul cu care trebuia să merg la Bombay spre Madras s-a prăbușit imediat după decolare cu 95 de pasageri la bord și a ars fără ca să mai rămână în viață nici un pasager. Credinciosului meu Domn trebuie să-I mulțumesc mereu pentru harul Său.

Una din cele mai puternice indicații în ceea ce privește vestirea, a fost evenimentul din Marsilia pe care eu deja l-am relatat în ultima scrisoare circulară. Acolo Domnul mi-a arătat prin Cuvântul său din 2 Timotei 4, că un adevărat slujitor al lui Dumnezeu poate să predice doar ceea ce este scris în Cuvântul Său. De aceea, fiecare încercare de a predica despre cele 7 tunete este nebiblică, fiindcă Domnul nu a permis să se scrie despre cele 7 tunete. Este de înțeles și trebuie să ne gândim de ce fratele Branham nu a trebuit să predice despre ele, deși era o

dorință. Cât de importantă este această poruncă: „Propovăduiește Cuvântul!” devine pentru noi cu atât mai clară și tot mai clar vedem cum oamenii se întorc de la adevăr și cad în rătăcire. Până la sfârșitul vieții mele, eu voi ține la aceasta: **numai ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu poate fi predicat**. Ceea ce nu este scris în Biblie trebuie să o lăsăm Domnului. „*Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia*” (Deuteronom 29:29).

Odată, noi am fost chemați după o adunare la fratele Turnwald pentru ca să ne rugăm fiindcă era pe moarte. Fratele Russ și fratele Schmidt stăteau în mașină, eu m-am întors în capelă pentru ca să aduc uleiul pentru ungere. Când am ieșit din nou pe ușă și eram la o depărtare de 8-10 metri de mașină, a răsunat vocea Domnului: „Mergi și citește-i Cuvântul care l-a vorbit proorocul Isaia lui Ezechia.” Eu am spus aceasta imediat fraților și noi am mers acolo. Când am ajuns acolo, eu nu am participat la discuții fiindcă am început să caut după acel loc din Biblie. Când l-am găsit, eu am relatat ceea ce Domnul mi-a poruncit. Sora Turnwald, care stătea pe colțul celălalt de pat, a spus cu o voce emoționată: „Bărbatul meu a citit acest cuvânt azi dimineață.” Prezența lui Dumnezeu a umplut încăperea, eu am citit Cuvântul dat, apoi ne-am rugat și Domnul a confirmat acest lucru conform făgăduinței Sale.

Într-altă dată, s-a întâmplat când sora Witt din Bielefeld a venit cu o mașină nouă la Krefeld la adunare. Mașina nu avea nici măcar 1000 de kilometri la bord și nu a mai mers. Deja o sâmbătă după masă, frații de meserie, au lucrat la mașină fără nici un rezultat. A trecut chiar și duminică fără ca ea să poată să se întoarcă cu mașina. După ultima adunare de duminică, când tocmai am vrut să părăsesc camera de rugăciune de lângă platformă și eram undeva la mijlocul camerei, eu am auzit vocea Domnului: „Mergi, vorbește Cuvântul, căci femeia nu trebuie să rămână de rușine în fața bărbatului ei necredincios.” Imediat am ieșit afară, am întâlnit-o pe sora Witt, pe cei doi copii ai sorei și pe fratele Brozda, când am venit din spatele adunării. Toate încercările lor erau degeaba, iar ea a lăsat mașina acolo. Eu am ridicat mâna dreaptă, am vorbit Cuvântul Domnului așa cum mi-a fost poruncit și i-am spus: „Du-te și pornește mașina!”

Sora noastră scumpă a vrut să facă un gest cu mâna ca și cum, că n-ar avea nici un rost și i-am spus: „Nu mai vorbi nimic, du-te și pornește mașina!” În acea clipă, ea a înțeles că eu nu am vorbit de la mine, ci s-a întors imediat la mașină. Noi toți ceilalți am urmat-o. Ea s-a suit la volan a răsucit cheia în contact și de îndată motorul a început să meargă. Lacrimile îi curgeau pe față, noi toți i-am mulțumit Domnului iar apoi cei trei au mers spre casă.

Pe drum ea a oprit la un restaurant de pe autostradă, apoi a pornit din nou mașina și a ajuns cu bine acasă. În ziua următoare, bărbatul ei a vrut să plece undeva cu mașina, dar aceasta nu a mai pornit. A fost adus un mecanic, dar toate stăruințele lui nu au folosit la nimic. Mașina a trebuit să fie remorcată la un atelier mecanic unde s-a constatat că nu funcționa deloc pompa de injecție. A trebuit să fie schimbată cu una nouă. Prin directă inspirație, Cuvântul vorbit va împlini mereu voia lui Dumnezeu cu privire la ceea ce El a vorbit.

Domnul este credincios

Plini de mulțumire, noi putem privi înapoi la minunatele binecuvântări și muștrări pe care Domnul ni le-a dat în toți anii. Dar noi am văzut de asemenea, cum dușmanul a uneltit în mijlocul nostru și a început o lucrare de distrugere, care a ajuns la punctul culminant în mai 1979. Mulți au avut o durere de nedescris. A rămas în urmă disperare și nedumerire. Numai Domnul poate să aducă lucrurile într-o stare bună.

Mult timp am șovăit în a arăta și a spune lucrurilor pe nume. Dacă aș fi avut posibilitatea, atunci aș fi tăcut în continuare, le-aș fi luat cu mine toate în groapă, dacă Domnul amâna venirea Sa. Dar fiindcă dușmanul a atentat la sufletele scumpe ale lui Dumnezeu și a vrut să aibă dreptul lui asupra lor, această uneltire a trebuit să fie demascată. Aici nu este vorba de a descoperi oamenii, ci pentru a ajuta frații și surorile care sunt sinceri să se pună din nou pe cale.

Mulți știu că darurile Duhului Sfânt care au fost în mijlocul nostru au fost considerate sută la sută ca adevărate. Deși mi-a fost cunoscut acest fapt că au fost proorocii „fabricate acasă”, eu am ținut acest lucru ca fiind imposibil pentru noi. Eu am considerat că ceva adevărat nu poate fi fals sau pe dos. Este cunoscut că o prorocie conține trei lucruri: zidire, sfătuire și mângâiere (1Corinteni 14:3). Pentru aceasta, purtătorul darului nu are nevoie de nici o vedenie înainte; inspirația Duhului este suficientă. Dacă nu este o înștiințare concretă, atunci reiese că Dumnezeu a dat o vedenie.

La începutul luni iunie 1976, când mi-a fost cerut în Brehmen să pun un frate și soră în slujbă, eu am stat sub impresia că așa ar fi. Această prorocie era în felul următor: „Așa vorbește Domnul: robul meu, cu adevărat, te-am așezat într-o slujbă mare, eu văd credincioșia și lucrarea ta. Astăzi pune în slujbă pe fratele K și sora R, căci a venit timpul când și ei trebuie puși să înceapă să te ajute să sprijini pe săraci, căci eu am văzut lucrarea ta, Eu știu și credincioșia ta. Pune-i astăzi în slujbă și mărește lucrarea, fă ceea ce ți-am pus în inimă, căci nu te conduce duhul unui om, ci Duhul lui Dumnezeu. Extinde lucrarea foarte repede și în grabă, căci venirea Mea este aproape!”

Eu m-am conformat, fără a mă îndoi în cel mai mic lucru de autenticitatea acestei prorocii. Aceasta a fost începutul a ceea ce am relatat ca o dezvoltare tragică, care, dacă n-ar fi împiedicat-o Dumnezeu, ar fi ajuns la o distrugere totală. Deși pentru noi, amândoi era imposibil să facem aceeași slujbă împreună, eu am ținut-o pentru mine ca o obligație care trebuia făcută pe baza prorocii care am primit-o. Prin aceasta am ajuns într-un

însăpământător conflict interior. Bătrânii Bisericii n-au considerat aceasta corect, ca un asemenea bărbat tânăr să fie așezat într-o slujbă de predicator; prin aceasta s-a născut o despărțire între frații slujitori și Biserica.

De aici a început o proorocie după alta. Unora li s-a spus pe nume în fața tuturor că sunt păcătoși și trebuie să se pocăiască. Mărturisirea păcatelor în public ar fi adus o curățire și sfințire. Toți am acceptat aceasta, dar rezultatul a fost discordie și partide care s-au lărgit în mijlocul Bisericii, până când s-a obiectat împotriva a tot ceea ce se face: predicat, cântat...

Deși în Biblie, și chiar în predicile fratelui Branham, se cere ca fiecare proorocie și duh să fie cercetat, noi nu am făcut aceasta, fiindcă nu credeam că este posibil ca un duh fals să înșele o persoană care are un dar de proorocie adevărat. Noi am lăsat neobservat ceea ce a spus fratele Branham la 26 decembrie 1963 în predica „Rânduiala în Biserică”. El a spus: „...dacă voi întâlniți un bărbat sau o femeie, pe care trebuie să-i corecți și persoana respectivă merge pe lângă, deși voi puteți dovedi cu Cuvântul adevărul, atunci aceasta arată că duhul care este peste el nu este de la Dumnezeu... căci și în această slujbă mai mică poate să fie o altă influență, precum și în alte slujbe. Vedeți, ei vor ieși afară acolo. Și noi nu vrem aceasta. Nu, noi dorim ca aceste slujbe să fie pregătite pentru a fi verificate. Dacă trebuie să fie scoase la lumină, voi nu trebuie să vă îngrijorați, dacă aceasta este de la Dumnezeu. Trebuie să reziste în fața verificării, dacă este de la Dumnezeu. Dacă se petrece așa cum spune proorocia, noi ne ridicăm mâinile și mulțumim lui Dumnezeu pentru Duhul Său care este între noi. Dacă nu se întâmplă așa, atunci nu mai faceți nimic până duhul cel rău care este în voi iese afară. Dumnezeu nu minte, El este dintotdeauna Adevărul!”

Noi nu ne-am gândit că dușmanul îmbracă o minciună cu 99% adevăr, așa cum a făcut-o în grădina Eden, pentru a fi crezut ceea ce spune. Nici un om n-ar fi recunoscut aceasta dacă Domnul nu m-ar fi făcut atent în septembrie 1978. Stăteam pe scaunul meu din colț la masa mea de scris, și, întors anume spre fereastră, eu am auzit tare și clar cuvintele: „Cercetează Faptele Apostolilor dacă a fost pus un bărbat cu soția lui!” Aceasta a pătruns în mine adânc până în măduva oaselor. Eu m-am întors spre dreapta unde era Biblia mea și am început să citesc din Fapte. După câteva minute, eu am spus: „Doamne, eu cunosc Faptele Apostolilor și știu că niciodată nu a fost pus un bărbat cu soția lui într-o slujbă.” Acum mi-a rămas doar să-i spun surorii că proorocia ei era nebiblică. La aceasta ea a replicat că cei doi nu au fost chemați în slujbă pentru cuvânt, căci fratele K nu ar avea nici o chemare. Sora trebuia să lucreze în birou (deși pe atunci ea avea doi copii), iar el să ajute la lucrurile gospodărești. Eu am răspuns spontan că cei șapte care se îngrijeau de săraci în Faptele Apostolilor nu au fost puși în slujbă nici printr-o proorocie și nici împreună cu nevestele lor. (Abia mai târziu mi-a fost spus de către ea: „Când am văzut pe R și K venind în sală, mi-a venit gândul...”)

Din acea zi a început să mă atace, așa cum am observat cu mult mai târziu. Încrederea oamenilor în slujba pe care o aveam a început să fie distrusă sistematic într-un mod gândit și pus la cale.

În 22 noiembrie 1978, am încercat să expun într-o adunare de rugăciune care a fost deosebită și care a avut loc într-o sală, ceea ce mi-a vorbit Domnul și cum a confirmat cu Cuvântul Său. Eu am avut posibilitatea să-mi corectez unele greșeli, am dorit să le clarific fără ca să spun în public, în fața adunării, că acea proorocie a fost nebiblică. Eu în sinceritatea mea am crezut că toată cearta și neînțelegerea va lua sfârșit. Nu am înțeles că aceasta era Satan care a plănuțit o distrugere totală printre credincioși.

Scopul trebuie să scuze mijloacele. În spatele meu s-a făcut o legătură strânsă între surorile din Berlinul de est, unde din când în când țineam adunări. Eu n-am știut despre aceasta până când m-am întors odată dintr-o călătorie din Asia la 24 februarie 1979. Am fost așteptat pe aeroportul din Zürich și mi s-a cerut să iau avionul până în Berlinul de est, fiindcă acolo mă așteaptă o descoperire din partea lui Dumnezeu. Eu m-am opus mai întâi și am spus că Domnul poate vorbi oriunde dacă dorește să-mi spună ceva. În 26 februarie am cedat cum am făcut de mai multe ori înainte, căci nu am vrut să mă opun sub nici o formă mult anunțatei treziri despre care se tot vorbea.

Chiar și frații și surorile care aveau anumite necazuri, au fost trimise la noua numită „proorociță”. Ea îi lua în altă cameră, ei acolo trebuiau să-și verse inima, iar apoi urma proorocia. Mulți au spus că au fost eliberați de duhuri rele. Mie nu mi s-a relatat despre „scoaterea de duhuri rele”, căci atunci imediat aș fi recunoscut că toată lucrarea este nebiblică, fiindcă nu a fost așezată nici o femeie pentru a scoate duhuri rele. Dar cu „Așa vorbește Domnul” am fost dus în rătăcire, fiindcă nu m-aș fi gândit că un om ar putea face acest lucru premeditat.

La 6 mai 1979 a trebuit să aibă loc în sfârșit curățirea totală a întregi adunări. Din predica trecută, fiecare a crezut că numai printr-o mărturisire deschisă a păcatelor s-ar fi putut pregăti calea pentru mult vestita lucrare a Duhului. Dar ce a urmat imediat după aceea? Ură, ceartă, invidie, gelozie, răutate și tot ce aparține de aceasta. În acea duminică, după ce m-am așezat pe podium în colț, s-a adevărit. În inima mea a vorbit ceva și anume: „*Iertarea, crucea și împăcarea au fost dat la o parte, dușmănia și invidia au fost ridicate.*” Era exact ora 12,45.

În timp ce stăteam acolo, s-a deschis dintr-odată ușa de lângă platformă și a venit sora F, care și-a luat pe sora W ca ajutor, au îngenunchat pe podea și mi-au dat să înțeleg că trebuie să merg acolo. Am făcut un semn cu mâna și am rămas acolo. Acum s-au mai pus odată de-a lungul pe podea și dădeau cu capul spre pământ. N-am mai putut să privesc, m-am ridicat și am intrat înăuntru. Mi-a fost spus că trebuie să merg imediat la Berlin, căci acolo mi se va da o proorocie cum trebuie să decurgă lucrarea lui Dumnezeu în continuare.

Din nou am cedat. Am ajuns în Berlin, am rugat să mi se dea mult anunțata proorocie, la care „proorocița” a răspuns cu un râs în hohote: „Eu nu știu nimic despre aceasta. Cine ți-a spus așa ceva?” Ceea ce s-a întâmplat în inima mea nu poate nimeni să-și imagineze! Nu mi-a mai rămas nimic în continuare decât să condamn această lucrare ca o înșelătorie care în 5 și 6 mai a fost arătată ca și cum ar fi de la Dumnezeu. Eu am fost greșit înțeles și a rămas fără nici un rezultat. Mi-am dat seama ce mare va fi distrugerea.

Când mi-am dat seama că am greșit și că toată încrederea oamenilor în slujba și chemarea pe care o am a fost în mare parte distrusă, atunci am știut că nu mai pot face nimic pentru Dumnezeu. Mi-a fost luat scopul vieții mele și nu mai avea nici un sens. Am vrut să-mi pun capăt zilelor. În iunie 1979, am mers pe insula daneză Fano înainte de zorii zilei, iar pe când se apropia marea, eu mergeam în sens opus. Încă o dată am mulțumit Domnului pentru privilegiul pe care mi l-a dat de a-I sluji, I-am încredințat poporul în mâna Lui, I-am spus toată durerea mea din inimă. La sfârșit m-am rugat din adâncul inimii mele: „Doamne, înainte de a veni la Tine, spune-mi de ce a venit această durere asupra mea?” Ca o lovitură de tunet am auzit următoarele cuvinte, ca și cum ultimul cuvânt încă nu a trecut: „Fiindcă ai ascultat de glasul femeii.” Aproape era să cad la pământ spre stânga din pricina greutateii vocii Domnului care mereu venea din dreapta de sus. Apele aproape erau să mă ajungă. Când m-am întors, am văzut lumina locului și am mers încet înapoi. În interior eram sfâșiat, m-am aruncat în camera mea la pământ și am început să-mi reproșez. Când nu am mai putut să plâng și să mă rog, am început să citesc din Biblie, am început să citesc iar, fiindcă nu am găsit nici un cuvânt care să-mi vorbească. După aceea am rugat pe Domnul să-mi dea măcar un cuvânt de îmbărbătare. Am citit din nou. Prima privire a căzut în Geneza 3:17 unde este scris: „*Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale...*”

Acum am avut confirmarea din Cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce Dumnezeu mi-a vorbit auzibil cu o oră înainte. Eu m-am gândit la anii trecuți, când Domnul a confirmat slujba mea în multiple rânduri, și mi-a fost clar că Domnul m-a binecuvântat atât timp cât eu am urmat numai ceea ce El mi-a spus personal sau ceea ce a descoperit în Cuvântul Său. Doar atunci când eu am ascultat de glasul oamenilor care erau sub o inspirație falsă, rezultatele au fost distrugătoare.

Eu de mult ar fi trebuit să lovesc uneltirile smerite ale Satanei cu sabia Duhului, dar teama de a nu huli împotriva Duhului Sfânt m-a oprit de la aceasta ca nu cumva să vorbesc de rău vreo proorocie.

Biserica arăta atunci fără speranță, dar Domnul nu a dat-o pradă dușmanului. O parte nu au uitat ceea ce le-a făcut Domnul și au rămas pe loc, alți frați și surori au revenit după o scurtă perioadă de timp. Chiar și ultimii au recunoscut ce joc s-a jucat, s-au depărtat de acele lucruri, au cerut iertare lui Dumnezeu și și-au ocupat locurile în Biserică.

Cine ia parte ca și Cain la omorârea fraților, el va întreba chiar și în prezența Domnului: „*Domnul a zis lui Cain: „Unde este fratele tău Abel?” El a răspuns: „Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?”*” Dacă un frate spune în felul acesta, atunci el minte la fel cum a mințit Cain care a știut exact unde l-a lăsat. Chiar și astăzi se cunoaște aceasta. Astăzi poate fi la fel, ca aceștia să stea sub același duh care l-a stăpânit pe Cain. Nimeni nu susține că astfel de oameni sunt din sămânța șarpelui, dar există astfel de oameni care merg pe calea lui Cain, căci așa este scris: „*Vai de ei! Căci au urmat pe calea lui Cain! S-au aruncat în rățacirea lui Balaam, din dorința de câștig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Core!*” Mai întâi Cain s-a infuriat și fața i s-a întunecat. Aceasta se întâmplă cu aceia care merg pe calea lui. Dintr-odată se gândește că poate avea în fața lui un om. Este scris despre Cain că s-a aruncat supra fratelui său și l-a omorât. Fiecare să se verifice dacă este un Abel sau un Cain. Poți tu să lași pe fratele tău în urmă și să mergi în prezența lui Dumnezeu și să faci așa, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Nu strigă sângele fratelui tău la Dumnezeu? Desigur, sunt frați care stau deoparte și care au fost luați doar cu forța. Cine ține în continuare la aceasta și spune că toate acțiunile au fost de la Dumnezeu, atunci el amestecă lucrarea lui Dumnezeu cu cea a celui rău. El nu știe care este binecuvântarea și blestemul, nu poate deosebi între zidire și distrugere. De când ura, neînțelegerea și dușmănia au origine dumnezeiască? **Trebuie să se cunoască foarte clar, că oamenii care nu doresc zidirea, stau sub o inspirație falsă, chiar dacă ei se gândesc că sunt de ajutor lui Dumnezeu și că-I fac o slujbă.** Cine nu strânge cu El, risipește. Unde este într-adevăr iubirea lui Dumnezeu în acțiune, care s-a descoperit pe Golgota, și care a fost turnată în credincioși prin Duhul Sfânt? Ea intervine pentru dușmani, este răbdătoare și prietenoasă, nu se lasă rugată, ea acoperă totul și așa mai departe.

Privind în urmă, putem spune că prin harul lui Dumnezeu lucrarea misionară nu merge doar mai departe, ci înaintează într-un mod puternic. Deși Satana a încercat să-și mărească lucrarea sa de distrugere în întreaga lume, Dumnezeu nu numai că a menținut pe aceia care posedă adevărul, dar a chemat pretutindeni oameni noi și i-a adăugat la numărul Său. Nu a trebuit să fie îmbrăcate prin spate „descoperiri deosebite” omenești, a fost necesar doar să trăim o creștere duhovnicească care s-a realizat printr-o predicare clară și curată a Cuvântului lui Dumnezeu.

Este valabil și pe mai departe porunca: „*Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!*” Noi trebuie să ne conformăm acestei porunci. Noi vrem să ne adunăm înaintea Domnului în Numele lui Isus și să recunoaștem că El a încheiat cu noi un legământ, când El Însăși a devenit jertfa. Aici nu este vorba despre o învățătură goală, ci despre întreaga Evanghelie reasezată a lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care tot mereu este un mesaj de bucurie. Toți fiii și fiicele lui Dumnezeu, vor sta pe locul de biruință de la Golgota și trăiesc într-un mod cu totul nou Evanghelia veșnic valabilă care este puterea lui Dumnezeu. Noi suntem împăcați cu Dumnezeu,

păcatele noastre sunt iertate, greșelile noastre au fost plătite. Mântuirea noastră a avut loc. Lăudat să fie Numele Domnului! Acum este vorba despre credința lucrată de Duhul, prin Cuvântul lucrat de Duhul Sfânt. O asemenea credință este o descoperire care ne mântuiește și ne duce în părtășie cu Dumnezeu și unul cu altul. Pentru aceasta ne-au fost date predicile originale, care au fost ținute din însărcinarea Domnului și la fel de sigur au fost traduse din însărcinare. Noi nu mai vrem să ne lăsăm înșelați de dușman, ci noi să recunoaștem ca ceată răscumpărată prin sânge, că noi toți avem nevoie de Harul lui Dumnezeu. Noi am fost răscumpărați cu un preț mare, de aceea dorim să trăim spre slava lui Dumnezeu.

Din însărcinarea lui Dumnezeu,
Fr. Frank